

Nėr ko nerimauti

Pirmas skyrius

Didžiojo klando ūkyje, kieme už
apgriuvusio svirno, gyveno kartą
marga gyvūnų šeima.

Kas rytą, suspindus pirmiesiems
aušros spinduliams, raudonplunksnis
gaidelis Frederikas pažvelgdavo
į saulę ir giedodavo tol, kol senojo
ūkininko Raferčio miegamojo lange
įsižiebdavo šviesa.

Vienas po kito gyvūnai ištipendavo

į aušrą,

žiovaudami ir rąžydami,

taip pat kasydamiesi. Bet niekas

iki pusryčių neištardavo nė žodžio.

– Keista, – tarė Kapitonas, stambus ūkininko Raferčio sunkusis arklys, kurį mylėjo visi ir kuris mylėjo visus. – Man visai nepatinka, kaip atrodo dangus nei kaip jis skamba. Nė truputėlio nepatinka.

Ūkio katinas Murkis, teturintis vieną
akele, gulėjo susisukęs į kamuoliuką
savo įprastoje vietoje ant traktoriaus
sėdynės. Katinas dar tik snūduriavo.

– Kapitone, dangus toks pat kaip
vakar, – sumurkė mieguistas Murkis, –
dangus toks pat kaip visada. Beje,
dangus neskamba. Tu per daug
jaudiniesi. Nėr ko nerimauti.

Ir katinas užmigo. Jis taip kietai įmigo,
kad ničnieko nei girdėjo, nei matė.

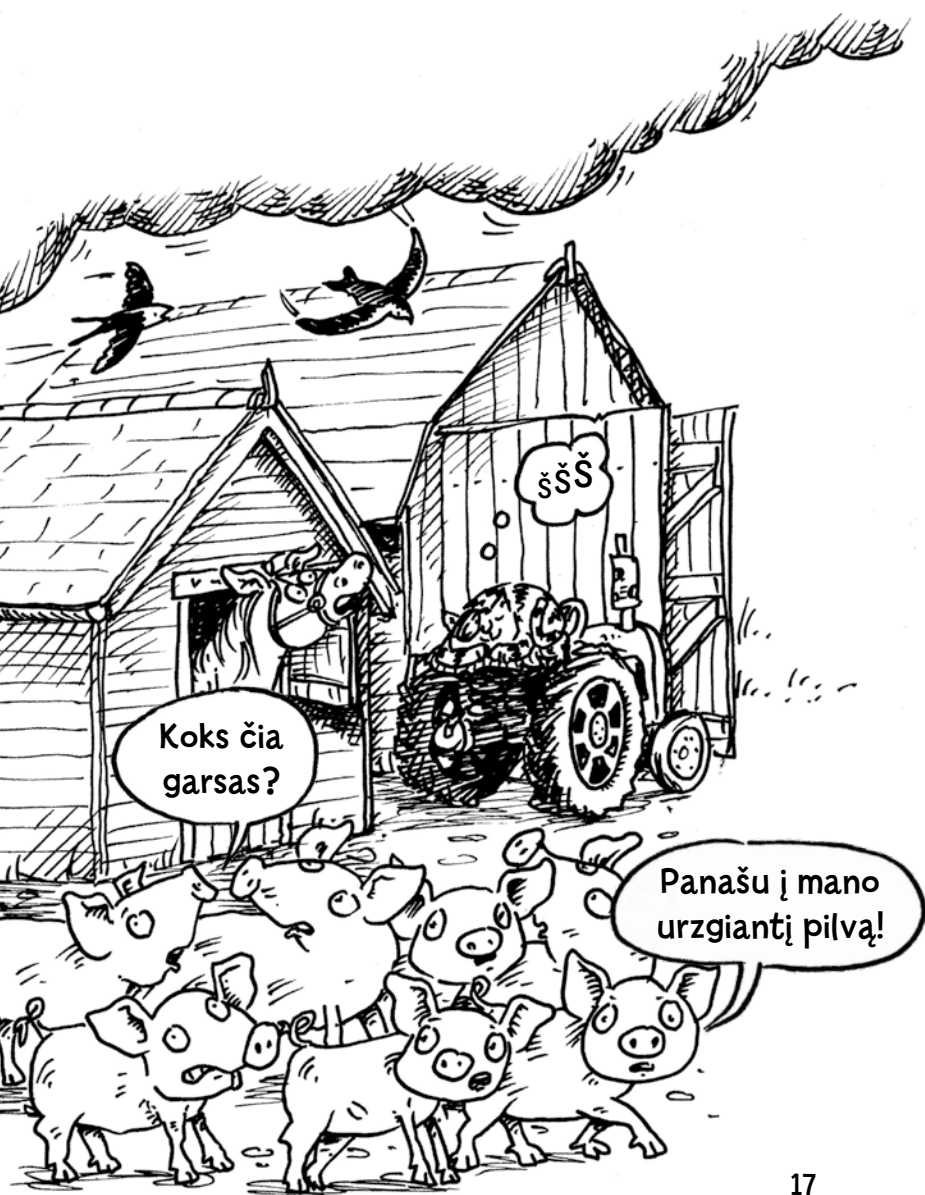

Paršė, didelė rožinė kiaulė,
knyslinėdama po ūkio kiemą su
dešimčia savo mažų paršelių, irgi šį tą
išgirdo. Ji pažvelgė į dangų.

– Man nepatinka, kaip atrodo
dangus, – sukriuksėjo ji. – Nei kokie
garsai iš jo sklinda.

– Murki, paklausyk, – tarė Kapitonas. –
Dangus tikrai negražus.

Tačiau Murkis nesiklausė. Jis vis dar
kietai miegojo ant traktoriaus sėdynės
ir gaudė peles sapnuose. Tik ten
Murkis dar pajėgdavo jas sugauti.

Visai nėra ko nerimauti.

